

ΔΟΓΗΣ

Διὰ τὴν καταλάβης

πόση ψυχῆς διαφορά ὑπάρχει μεταξύ μας,
σου τὴν χαρίζω τὴν ζωὴν προτοῦ μοῦ τὴν ζητήσης.
Ἡ δὲ περιουσία σου περὶ αὐτοδικαίως
εἰς τὸν Ἀντώνιον ἡμισὴ καὶ ἡ ἡμισὴ ἔς τὸ Κράτος.
Πλὴν νὰ καμφθῇ ἐνδέχεται μὲ τὴν ὑποταγὴν σου
κ' εἰς πρόστιμον τὴν δήμευσιν νὰ μεταβάλω.

ΠΟΡΚΙΑ

Μόνον

διὰ τοῦ Κράτους τὸ ἡμισὴν, ὅχι τοῦ Ἀντωνίου.

ΣΑΥΛΩΚ

Καὶ τὴν ζωὴν μου πάρε την! Νὰ μὴ μοῦ τὴν χαρίσῃς.
Μοῦ ἀφαιρῇς τὸ σπῖτι μου ἐν μοῦ ἀφαιρέσης
τὸν στύλον ὅπου τὸ βαστά. Μοῦ πέρνεις τὴν ζωὴν μου,
ἀν πάρῃς ἀπ' τὰ χέρια μου τὰ μέσα τοῦ νὰ ζήσω.

ΠΟΡΚΙΑ

Τί ἔλεος, Ἀντώνιε, σκοπεύεις νὰ τοῦ κάμῃς;

ΓΡΑΤΙΑΝΟΣ

Ὅτι τοῦ χαρίσῃ τὸ σχοινί. Μὴ, πρὸς Θεοῦ, μὴ ἄλλο!

ΑΝΤΩΝΙΟΣ

Λυθέντα ὑψηλότατε καὶ σεβαστοί Κριταί μου,
ἀφήσατέ μου τὰ μέσα ἀπ' τὰ ὑπάρχοντά του
χωρὶς νὰ δώσῃ πρόστιμον, ἀλλὰ μὲ συμφωνίαν
ν' ἀφήσῃ τὰ ἐπιλοιπα ἔς τὴν διαχείρισίν μου,
διὰ νὰ μεταδιδασθῶν μετὰ τὸν θάνατόν του
ἔς τὸν νέον ποῦ τοῦ ἔκλεψε τὴν κύρην του ἐσχάτως.
Πρὸς τούτοις νὰ ὑποβληθῇ εἰς δύο ἄλλους ὄρους:
Πρῶτον, νὰ γείνῃ Χριστιανὸς ἀμέσως; ὁ δὲ ἄλλος,
νὰ κάμῃ δωρητήριον ἐπίσημον ἐμπρὸς σας
δι' ὅ,τι θὰ τοῦ εὐρεθῇ ὅπουτ' ἀποθάνῃ,
πρὸς ὄφελος τῆς κόρης τοῦ καθὼς καὶ τοῦ γαμβροῦ του.

ΔΟΓΗΣ

Ἡ παραδέχεται αὐτὰ, ἡ ἀναιρῇ τὴν χάριν.

ΠΟΡΚΙΑ

Συγκατανεύεις, Σαυλῶκ; Λέγε.

ΣΑΥΛΩΚ

Συγκατανεύω.

ΠΟΡΚΙΑ

Γράψε τὸ δωρητήριον, γραμματικῶς.

ΣΑΥΛΩΚ

Ἀφῆτε νὰ τραδηχθῶ, παρακαλῶ. Εἰμ' ἄρρωστος... Κατόπιν
μοῦ στέλνετε τὸ ἔγγραφον ἔς τὸ σπῖτι κ' υπογράφω.

(Ἐξέρχεται).

Δ. ΒΙΚΕΛΕΣ.

Ο ΠΑΤΗΡ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΣ

[Μυθιστορία Α. Ἀλεβῶ. — Μετάφρασις Π. Ι. Φέρεμπου].

Συνέχεια· ἴδι σελ. 435.

Ἦτο ἤδη ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς κλίμακος ὁ
Ἰωάννης, ὅτε ἤκουσε τὸ ὄνομά του:

— Κύριε Ἰωάννη! κύριε Ἰωάννη!

Σταθεὶς ἐστράφη καὶ εἶδε πλησίον του τὴν
Μπεττίναν.

— Καὶ φεύγετε χωρὶς νὰ μ' ἀποχαιρετίσετε;

— Συγγνώμην, κυρία, εἶμαι κατάκοπος.

— Τότε λοιπὸν μὴ φύγετε πεζός. Ὁ καιρὸς
εἶνε ἀσχημὸς.

Καὶ ἐκτείνασα τὴν χεῖρα πρὸς τὰ ἔξω, προ-
σέθηκε:

— Κυττάξετε! βρέχει.

— ὦ! μόλις.

— Ἐλάτε εἰς τὴν μικρὰν αἰθουσάν νὰ πῶ-
μεν μόνοι μας σεῖς καὶ ἐγὼ ἕνα τσάι καὶ ἔπειτα
σὰς πηγαίνει μία ἄμαξα.

Καὶ στραφεῖσα πρὸς τὸν ἕτερον τῶν ἐπὶ τῆς
εἰσόδου θεραπόντων εἶπε:

— Εἰπὲ νὰ ζευξοῦν τώρα ἀμέσως ἕν ὄχημα.

— Ὅχι, κυρία, σὰς παρακαλῶ, ὁ ἀὴρ θὰ
με ζωογονήσῃ... ἔχω ἀνάγκην νὰ περιπατή-
σω... Ἀφετέ με νὰ φύγω.

— Φύγετε λοιπὸν!... Ἀλλὰ δὲν ἔχετε
μανδύαν... Πάρετε ἕνα σάλι νὰ τυλιχθῇτε.

— Δὲν θὰ κρυώσω... ἐνῶ σεῖς... μὲ τὸ
φόρεμα αὐτὸ τὸ ἀνοικτόν... Ἀναχωρῶ διὰ
νὰ σας ἀναγκάσω νὰ εἰσέλθετε.

Καὶ χωρὶς καὶ νὰ τη δώσῃ τὴν χεῖρα, κα-
τέβη δρομαίως τὰς βαθμίδας τῆς κλίμακος,
λέγων καθ' ἑαυτὸν:

— Ἐὰν ἐγγίσω τὴν χεῖρά της, ἐχάθην, τὸ
μυστικόν μου προδίδεται.

Τὸ μυστικόν του! Ἀκούετ' ἐκεῖ! τὸ μυστι-
κόν του! Καὶ ποῦ νὰ εἰξυρεν ὅτι ἡ Μπεττίνα
ἀνεγίνωσκεν ἐν τῇ καρδίᾳ του ὡς ἐν ἀνοικτῷ
βιβλίῳ.

Ἀμα πατήσας τὴν τελευταίαν βαθμίδα ὁ
Ἰωάννης ἐδίστασεν ἐπὶ μακρόν. Ἦτο δὲ ἐπὶ
τῶν χειλέων τοῦ ἡ φράσις αὕτη:

«Σὲ ἀγαπῶ! σὲ λατρεύω! καὶ δι' αὐτὸ δὲν
θέλω πλέον νὰ σε ἰδῶ!»

Ἀλλὰ τὴν φράσιν ταύτην δὲν τὴν ἐκστομί-
ζει, ἀπομακρύνεται, καὶ μετ' οὐ πολὺ ἐξαφα-
νίζεται ἐν τῷ σκότει τῆς νυκτός... Ἀλλ' ἡ
Μπεττίνα μένει ἐκεῖ ἐπὶ τῆς κλίμακος, διακρι-
νομένη ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἐκ τῆς θύρας ἐξερχο-
μένου ἀπλέτου φωτός. Χονδραὶ ῥανίδες βρο-
χῆς ὑπὸ τοῦ ἀνέμου ἀπωθούμεναι ῥαπίζουσι
τοὺς γυμνοὺς ὤμους τῆς καὶ φοικιᾷ· ἀλλ' οὐ-
δόλως αἰσθανομένη τὸ καταλαμβάνον αὐτὴν
ρίγος, ἀκούει ευκρινῶς τὴν καρδίαν τῆς ἀνα-
πηδῶσαν.

— Ἐγὼ τὸ εἶξυρα ὅτι μὲ ἀγαπᾷ, εἶπε καθ'
ἑαυτὴν, ἀλλὰ τώρα ἐβεβαιώθην ὅτι καὶ ἐγώ...
ὦ! ναί... καὶ ἐγώ...

Αἰφνης βλέπει ἐντὸς τινος τῶν μεγάλων
παρὰ τὴν θύραν κατόπτρων τὸ εἶδωλον τῶν
δύο ἐπὶ τῆς εἰσόδου θεραπόντων, ἱσταμένων
ἀκινήτων παρὰ τῇ δριμύνῃ τραπέζῃ τοῦ προ-
δόμου. Προχωρεῖ βήματά τινα πρὸς τὴν αἰ-
θουσάν... ἀλλ' ἀκούουσα θορυβώδεις γέλω-
τας καὶ τὸν ἐξακολουθοῦντα χορόν, ἱσταται ἐ-
πιθυμοῦσα νὰ μείνῃ μόνη, ὅπως μόνη. Ἀπο-
τεινομένη δὲ πρὸς τινα τῶν ὑπηρετῶν:

— Πήγαίνε νὰ εἰπῇς εἰς τὴν κυρίαν ὅτι εἶ-
μαι κουρασμένη καὶ ἀνέβην εἰς τὸ δωμάτιόν μου.

Ἡ Ἀννή, ἡ θαλαμηπόλος τῆς, ἐκοιμάτο ἐπὶ τινος καθέδρας. Ἀποπέμπει καὶ αὐτήν. . . λέγουσα ὅτι θὰ ἐκδυθῇ μάνη τῆς, καὶ πίπτει ἐπὶ ἀνακλίντρου, κατεχομένη ὑπὸ ἀτονίας γλυκυτάτης.

Ἄλλ' ἡ θύρα τοῦ δωματίου ἀνοίγεται καὶ ἐπιφαίνεται ἡ κυρία Σκώτ.

— Καλέ, τί ἔχεις, Μπεττίνα;

— Ἄ! Σουζή, σὺ εἶσαι, Σουζή μου! Τί καλά που ἔκαμες καὶ ἦλθες! . . . Κάθισε κοντά μου, κοντά μου, κοντά μου.

Καὶ περυστάλη ὡς μικρὸν παιδίον ἐν ταῖς ἀγκάλαις τῆς ἀδελφῆς τῆς, θωπεύουσα διὰ τῆς καιοῦσης κεφαλῆς τῆς τοὺς δροσεροὺς ὤμους τῆς Σουζῆς· ἐπειτα δ' αἰφνης καταλαμβάνεται ὑπὸ συνεχῶν λυγμῶν, οἵτινες φέρουσιν εἰς αὐτὴν δύσπνοϊαν, τὴν ἀποπνίγουσι.

— Μπεττίνα, ἀγάπη μου, τί ἔχεις;

— Τίποτε, τίποτε. . . τὰ νεῦρά μου. . . ἡ χαρά μου. . .

— Ἡ χαρά;

— Ναί. . . ναί. . . στάσου. . . ἄφες με νὰ κλαῖσω ὀλίγον. Δὲν εἰςεύρεις τί καλὸν μοῦ κάμνει! . . . Ἀλλὰ μὴ φοβηθῇς. . . μὴ φοβηθῇς.

Καὶ ὑπὸ τὰ φιλήματα τῆς ἀδελφῆς τῆς ἡ Μπεττίνα καταπραύνεται.

— Ἐτελείωσεν, ἐτελείωσε, καὶ θὰ τὰ μαρτυρήσω ὅλα. . . Θὰ σ' ὁμιλήσω περὶ τοῦ Ἰωάννου.

— Τοῦ Ἰωάννου! καὶ τὸν λέγεις ἀπλῶς Ἰωάννην;

— Μάλιστα, τὸν λέγω Ἰωάννην. Δὲν παρετήρησες ἀπὸ τίνος πόσαν ἦτα περίλυπος καὶ πόσον ἐφαίνετο δυστυχής;

— Ναί, τῷ ὄντι.

— Ὁρῶ το ἐδῶ. . . καὶ κατ' ἐύθειαν τὸ ἐστρωνε 'ς τὸ πλευρό σου καὶ ἐκάθητο ἀφηρημένος, σιωπηλὸς καὶ τόσον, ὥστε πολλὰς ἡμέρας ἐσκεπτόμην — συγχώρησέ με, διότι σὲ ὁμιλῶ μὲ τόσῃ ἐλευθερίᾳ, εἶνε σύστημά μου, τὸ εἰςεύρεις, — ἐσκεπτόμην λοιπὸν μήπως ἀπαπᾶ σέ, Σουζή μου· πρᾶγμα φυσικώτατον, εἶσαι νὰ θελκτικωτάτη! Ἄλλ' ὅχι, ὅχι σέ, ἐμέ.

— Σέ;

— Ναί, ἐμέ! αὐτὸ πού σε λέγω. . . Μόλις ἐτόλμα νὰ με κυττάξῃ καί με ἀπέφευγε. . . Μὲ ἐφοβεῖτο βέβαια, τί ἄλλο; Ἀλλὰ εἰπέ μου εἰλικρινῶς, εἶμαι νὰ με φοβηθῇ κανεὶς; Ὁχι, δὲν εἶν' ἀλήθεια;

— Βέβαια ὅχι.

— Ἄ! δὲν ἐφοβεῖτο λοιπὸν ἐμέ, τὴν περιουσίαν μου ἐφοβεῖτο, τὴν φοβερὰν μου περιουσίαν! Αὐτὴ ἡ περιουσία ἡ ὁποία ἐλκύει ὅλους τοὺς ἄλλους καὶ τόσον τοὺς γαργαλίζει, αὐτὴ ἡ περιουσία τὸν τρομάζει αὐτὸν καὶ τὸν ἀπελπίζει. . . διότι αὐτὸς δὲν εἶνε 'σάν τοὺς ἄλλους, διότι. . .

— Μὰ, ἀγάπη μου, πρόσεχε, ἴσως ἀπατάσαι. . .

— ὦ! ὅχι, ὅχι, δὲν ἀπατῶμαι. Τώρα δά, ἔξω εἰς τὴν κλίμακα ἐν ᾗ κατέβαινε μὲ εἶπε δύο λέξεις. Αἱ λέξεις αὗται δὲν ἦσαν τίποτε. . . ἀλλὰ ἂν ἐβλεπες τὴν ταραχὴν του, ἂν καὶ προσεπάθησε νὰ κρατηθῇ. . . Σουζή, Σουζή μου! μὰ τὴν ἀγάπην σου, καὶ ὁ Κύριος γινώσκει πόση εἶνε ἡ πρὸς σέ ἀγάπη μου! Ἴδου ποῖα εἶνε ἡ πεποίθησίς μου, ἡ ἄκρα μὲν πεποίθησις: ἂν ἀντὶ νὰ εἶμαι μὲς Πέρσιβαλ, ἡμὴν πτωχὴ κόρη, εὐθὺς ὁ Ἰωάννης θὰ μ' ἐπαιρνε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ θὰ μ' ἔλεγεν ὅτι μὲ ἀγαπᾷ καὶ ἂν μ' ὁμιλεῖ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, εἰςεύρεις τί θάπεκρινόμην ἐγώ;

— Ὅτι καὶ σὺ τὸν ἀγαπᾷς.

— Μάλιστα, καὶ δι' αὐτὸ ἴσα ἴσα εἶμαι τόσον εὐτυχής· διότι ἔχω τὴν ἀμεπάτρεπτον ἀπόφασιν νὰ λατρεύω τὸν ἄνδρα ὅστις θὰ γείνη σύζυγός μου. . . Καὶ καὶ μὲν δὲν λέγω ὅτι λατρεύω τὸν Ἰωάννην, ὅχι, ἀκόμη. . . ἀλλὰ τέλος πάντων ἀρχίζω, Σουζή. . . καὶ τόσον εὐμορφα!

— Μπεττίνα, μὲ πολλὴν μου ἀνησυχίαν βλέπω αὐτὴν σου τὴν ἐξαψιν. Παραδέχομαι ὅτι ὁ κύριος Ῥαινάλδος ἔχει πρὸς σέ πολλὴν κλίσιν. . .

— ὦ! κατὶ περισσώτερον, κατὶ περισσώτερον.

— Πολλὴν ἀγάπην, ἂν θέλῃς. Ναί, ἔχεις δίκαιον, πολὺ καλὰ τὸ ἐνόησες. . . Σὲ ἀγαπᾷ. . . καὶ δὲν εἶσαι, ἀγάπη μου, ἀξία ὅλης τῆς ἀγάπης; Ὡς πρὸς τὸν Ἰωάννην, — νά! εἶδες καὶ ἐγὼ τὸν εἶπα Ἰωάννην, καλὸν σημεῖον — ἃς εἶνε! εἰςεύρεις ποῖαν γνώμην ἔχω περὶ αὐτοῦ, διότι πολλὰκις καὶ αἱ δύο μας ἀπὸ ἐνὸς ἡδὴ μηνὸς ἐλάβομεν ἀφορμὰς νὰ ὁμιλήσωμεν περὶ αὐτοῦ. . . Τὸν θέτω ἐγὼ ὑψηλὰ, πολὺ ὑψηλὰ. . . Ἀλλὰ μ' ὅλα ταῦτα, εἶνε τέλος πάντων ὁ σύζυγός ὁ ὁποῖός σου ἀρμόζει;

— Μάλιστα, ἐάν τον ἀγαπῶ.

— Τί σε λέγω ἐγώ, καὶ σὺ τί με λέγεις. . . Τὴν πείραν τὴν ὁποῖαν ἐγὼ ἔχω, Μπεττίνα, σὺ δὲν εἰμπορεῖς γὰρ τὴν ἔχεις. . . Ἀκουσέ μου. . . Καθὼς ἤλθαμεν εἰς Παρισίους ἐρρίφθημεν εἰς κοινωνίαν πολὺ ζωηράν, πολὺ λαμπράν, πολὺ ἀριστοκρατικὴν. . . Καὶ ἂν ἤθελες, θὰ ἦσο τώρα μαρκησία ἢ πριγκίπισσα. . .

— Μάλιστα, ἀλλὰ δὲν ἠθέλησα.

— Καὶ καθόλου δὲν σε μέλλει ἂν σε λέγουν ἀπλῶς κυρίαν Ῥαινάλδου;

— Καθόλου, καθόλου ἐάν τον ἀγαπῶ. . .

— Ἐλα δά! πάλιν τὰ ἴδια; . . .

— Τοῦτο ἴσα ἴσα εἶνε τὸ ζήτημα, δὲν ἔχομεν ἄλλο. . . Παραδέχομαι πρὸς χάριν σου ὅτι δὲν ἐλύθη ἀκόμη ὀριστικῶς, καὶ ὅτι πολὺ γρήγορα ἴσως ἐπῆρεν ὁ νοὺς μου ἄερα. Βλέπεις πό-

σον ὀμιλῶ φρόνιμα. Ὁ Ἰωάννης ἀναχωρεῖ αὖ-
ριον καὶ μετὰ εἴκοσι μόνον ἡμέρας θά τον ἐπ-
ανίδω. Ἐχῶ λοιπὸν καιρὸν αὐτὰς τὰς εἴκοσιν
ἡμέρας νὰ ἐρωτήσω τὸν ἑαυτὸν μου, νὰ σκε-
φθῶ καὶ τέλος πάντων νὰ καταλάβω τί μου
συμβαίνει. Φαίνομαι ἀφηρημένη, ἀλλὰ τὰ ἔχω
τετρακόσια . . . Τὸ παραδέχεσαι ;

— Τὸ παραδέχομαι, μάλιστα.

— Λοιπὸν σὲ παρακαλῶ, ὡς θὰ παρεκάλουν
τὴν μακαρίτισσαν τὴν μητέρα μας, ἐὰν ἦτο ἐ-
δῶ· ἐὰν ἐντὸς εἴκοσιν ἡμερῶν σὲ εἰπῶ : «Σου-
ζή, εἶμαι βεβαιοτάτη ὅτι τὸν ἀγαπῶ !» θὰ
μ' ἐπιτρέψεις νὰ ὑπάγω πρὸς αὐτὸν μόνη μου
καὶ νὰ τον ἐρωτήσω ἐὰν με θέλῃ γυναικὰ του ;
Καὶ σὺ τὸ αὐτὸ δὲν ἔκαμες μὲ τὸν Ῥιχάρδον ;
. . . Εἰπέ μου, Σουζή, θὰ μοῦ το ἐπιτρέψεις ;

— Μάλιστα, θὰ σοῦ το ἐπιτρέψω.

Ἡ Μπεττίνα ἐναγκαλισθεῖσα κατησπίασθη
τὴν ἀδελφὴν της καὶ τῇ ἐψιθύρισεν εἰς τὸ οὐς
τὰς δύο ταύτας λέξεις :

— Εὐχαριστῶ, μαμμὰ μου !

— Μαμμὰ μου ! μαμμὰ μου ! μ' ἔλεγες ὅταν
ἦσο μικρά, ὅταν ἤμεθα αἱ δύο μας ὀλομόναχαι,
ὅταν σε ἐγδύνα τὸ βράδυ εἰς τὴν Νέαν Ὑόρ-
κην, εἰς τὸ πτωχικόν μας, καὶ σε εἶχα εἰς τὰς
ἀγκάλας μου, ὅταν σ' ἔβαζα νὰ πλαγιάσῃς
εἰς τὸ κρεββατάκι σου καὶ σ' ἐνανάριζα νὰ
σ' ἀποκοιμίσω. Καὶ ἔκτοτε, Μπεττίνα, ἕνα καὶ
μόνον ἔχω πόθον εἰς τὸν κόσμον, νὰ σε βλέπω
εὐτυχῇ· καὶ δι' αὐτὸ σὲ λέγω νὰ σκεφθῇς κα-
λῶς. Ἀλλὰ τώρα μὴ μ' ἀποκριθῇς τίποτε. . .
Ἄς τἀφήσωμεν αὐτὰ ἄλλην ὥραν. Τώρα θέλω
νὰ σ' ἀφήσω ἡσυχην, ἡσυχην. Τὴν Ἀννὴν τὴν
ἔστειλες ἔξω. . . Θέλεις καὶ πάλιν σήμερον νὰ
γείνω ἡ μαμμὰ σου, νὰ σε γδύσω, νὰ σε βάλω
νὰ πλαγιάσῃς ὅπως ἄλλοτε ;

— Ναί, ναι θέλω.

— Καὶ ἀφ' οὗ πλαγιάσῃς ὑπόσχεσαι πῶς
θὰ εἶσαι φρόνιμη ;

— Φρόνιμη.

— Θὰ βάλῃς τὰ δυνατά σου νὰ σε πάρῃ ὁ
ὑπνος ;

— Ὅλα μου τὰ δυνατά . . .

— Εὐμορφα, εὐμορφα χωρὶς νὰ γυρίζῃ ὁ
νοῦς σου ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ;

— Εὐμορφα, εὐμορφα, χωρὶς νὰ γυρίζῃ ὁ
νοῦς μου ἐδῶ καὶ ἐκεῖ.

— Εὐγε !

Μετὰ δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας ἡ μὲν εὐμορφος
κεφαλὴ τῆς Μεττίνας ἀνεπαύετο ἡδέως ἐν τῇ
μέσῃ τῶν κεντημάτων καὶ τῶν τριχάπτων,
ἡ δὲ Σουζή ἔλεγε πρὸς τὴν ἀδελφὴν της :

— Πηγαίνω κάτω νὰ εὕρω ὅλους αὐτοὺς
τοὺς ὁποίους τόσον βαρύνονται ἀπόψε. Πρὶν ἀ-
ναβῶ εἰς τὰ δωμάτιά μου θὰ πεταχθῶ νὰ σε
ιδῶ ἐὰν κοιμᾶσαι. Αἶ, σιωπῇ τώρα . . . Κοι-
μήσου.

Καὶ ἡ μὲν Σουζή ἐξῆλθεν, ἡ δὲ Μπεττίνα μεί-
νασα μόνη ἐτήρησεν ἐντίμως τὴν ὑπόσχεσίν της
προσπαθήσασα εἰλικρινῶς νὰποκοιμηθῇ. Ἀλλὰ
κατὰ τὸ ἥμισυ μόνον ἐπέτυχε. Κατελήφθη ὑπὸ
νάρκης καὶ ἐπὶ πολλὴν ὥραν διετέλει μεταξὺ
ὑπνου καὶ ἐγρηγόρσεως. Καὶ ὑπεσχέθη μὲν νὰ
μὴ γυρίζῃ ὁ νοῦς της, ἀλλ' ὅμως εἰς ἐκεῖνον εἶχε
τὸν νοῦν της, ἀείποτε εἰς ἐκεῖνον καὶ μόνον εἰς
ἐκεῖνον, ἀλλ' ἀορίστως πως καὶ συγκεχυμένως.
Πόση ὥρα παρήλθεν οὕτω, οὐδ' αὐτὴ ἐγίνωσκεν.
Αἰφνης τῇ ἐφάνη ὅτι περιπατεῖ τις ἐν τῇ θα-
λάμῃ· ἀνοίγει ὀλίγον τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ νομί-
ζει ὅτι βλέπει τὴν ἀδελφὴν της. Μετὰ φωνῆς
δὲ ὑπνηλθῆς τῇ λέγει :

— Εἰξεύρεις τι ; τὸν ἀγαπῶ.

— Σοῦτ' . . κοιμήσου ! κοιμήσου !

— Κοιμοῦμαι . . . κοιμοῦμαι.

Καὶ ἀληθῶς ἀπεκοιμήθη, ἀλλ' οὐχὶ ὅμως ὡς
συνήθως βαθέως· διότι περὶ ὥραν τετάρτην τῆς
πρωίας κρότος τις τὴν ἐξύπνισε καὶ ἀνεκάθισε
βιαίως, κρότος ὅστις τὴν προτεραιὰν οὐδόλως
θὰ ἐτάρασσε τὸν ὑπνον της. Ἐβρεχε ῥαγδαίως
καὶ ἡ βροχὴ ἐπληττε τὰ δύο μεγάλα παρά-
θυρα τοῦ θαλάμου τῆς Μπεττίνας.

— ὦ ! βρέχει, εἶπε καθ' ἑαυτήν, καὶ θὰ γεί-
νῃ μούσκεμα !

Αὕτη ἦτο ἡ πρώτη αὐτῆς σκέψις. Κατα-
βάσα δὲ τῆς κλίνης διῆλθε τὸν θάλαμον ὅπως
ἦτο, ἀνυπόδητος καὶ ἀνοίγει ὀλίγον τὸ ἐσω-
τερικὸν φύλλον τοῦ παραθύρου. Ἦτο ἤδη ἡ-
μέρα, ἀλλὰ συννεφώδης, θολή, βαρεῖα, ὁ οὐρα-
νὸς ἦτο διάβροχος, ὁ ἀνεμὸς ἔπνεε σφοδρὸς καὶ
καταιγίς συνέστρεφε τὴν βροχὴν.

Ἡ Μπεττίνα δὲν κατεκλίθη πλέον, αἰσθανο-
μένη ὅτι ἀδύνατον θὰ τῇ εἶνε νὰ κοιμηθῇ. Φο-
ρεῖ τὸν κοιτωνίτην της καὶ ἵσταται πρὸ τοῦ
παραθύρου βλέπουσα πίπτουσαν τὴν βροχὴν.
Ἀφ' οὗ ἦτο ἀφρευκτος ἡ ἀναχώρησίς του, ἐπε-
θύμει ἡ Μπεττίνα νὰ εἶνε εὐδιος ὁ οὐρανὸς καὶ
ἥλιος λαμπρὸς νὰ φωτίζῃ τὴν πορείαν του.

Ὅτε πρὸ μηνὸς ἦλθεν ἡ Μπεττίνα εἰς Λογ-
γεβὰλ δὲν ἐγίνωσκε τί ἐστὶ πορεία στρατιω-
τικὴ. Ἀλλὰ σήμερον γινώσκει. Πορεία τοῦ πυ-
ροβολικοῦ εἶνε δρόμος τριάκοντα μέχρι τεσσα-
ράκοντα χιλιομέτρων καὶ ἔπειτα κατὰλυσις
μιας ὥρας πρὸς τροφήν. Τοῦτο δὲ τὴν ἐδίδαξεν
ὁ πατὴρ Κωνσταντίος, ὅτε μετ' αὐτοῦ ἐξῆρχετο
καθ' ἐκάστην πρωτὰν πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν πτω-
χῶν, καὶ τον κατεδάρνε διὰ τῶν ἄλλεπαλλή-
λων αὐτῆς ἐρωτήσεων περὶ τῶν στρατιωτικῶν
καθ' ὅλου πραγμάτων καὶ ἰδίᾳ περὶ τοῦ πυρο-
βολικοῦ.

Ὁκτώ ἡ δέκα ὥρας ὑπὸ τὴν ῥαγδαίαν ἐκεί-
νην βροχὴν ! Καυμένη Ἰωάννη ! Ἡ Μπεττίνα
συλλογίζεται τὸν μικρὸν Τοῦρνερ, τὸν μικρὸν
Νόρτον, τὸν Παῦλον Λαβαρδέν, οἵτινες θὰ κοι-
μηθῶσιν ὑπνον ἡρεμον μέχρι τῆς δεκάτης ὥρας,

ἐν ᾧ ὁ Ἰωάννης θὰ ὑποφέρει ὅλον ἐκεῖνον τὸν κατακλυσμόν.

Ὁ Παῦλος! τὸ ὄνομα τοῦτο φέρει εἰς τὸν νοῦν τῆς ἀνάμνησιν λυπηρὰν, τὴν ἀνάμνησιν τοῦ βαλλισμοῦ, τὴν ἀνάμνησιν τῆς προτεραίας. . . . Ἀκούετε ἐκεῖ! νὰ χορεύσῃ ἐν ᾧ τοσοῦτον ἦτο φανερόν τὸ ἄλγος τοῦ Ἰωάννου! Ἡ συστροφή ἐκεῖνη τοῦ βαλλισμοῦ λαμβάνει πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς Μπεττίνας διαστάσεις ἐγκλήματος: φοικῶδες εἶνε ἡ πράξις τῆς!

Καὶ ἔπειτα δὲν ἐφάνη ἀτολμος καὶ ἀνείλικρινής κατὰ τὴν τελευταίαν μετὰ τοῦ Ἰωάννον συνδιάλεξίν τῆς; Διότι ἐκεῖνος μὲν δὲν ἠδύνατο, δὲν ἐτόλμα νὰ ἐκστομίσῃ τι, ἀλλ' ἐκεῖνη ὥφειλε νὰ δείξῃ πλείονα στοργήν, πλείονα προσήνειαν. Περιαλγῇ καὶ πᾶσχοντα, ὡς ἦτο, κατ' οὐδένα λόγον ἔπρεπε νὰ τον ἀφήσῃ νὰ ἀπέλθῃ πεζός. Ὁφείλε νὰ τον κρατήσῃ μετὰ πάσης θυσίας. Ταῦτα πάντα διανοομένη ἡ Μπεττίνα ἐξάπτεται, διότι εἶνε πεπεισμένη ὅτι ὁ Ἰωάννης ἀπῆλθε τὴν χειρίστην ἔχων περὶ αὐτῆς γνώμην, καὶ θεωρῶν αὐτὴν ὡς κόρην μοχθηρὰν, ἄκαρδον καὶ ἀνοικτίρμονα.

Καὶ ἐντὸς ἡμισείας ὥρας θὰ ἀπέλθῃ, θὰ ἀπέλθῃ ἐπὶ εἰκοσιν ἡμέρας. . . . Ἀχ! ἐὰν ἠδύνατο διὰ τινος τρόπου οἶου δήποτε! . . . Ἀλλ' ὑπάρχει τρόπος. . . . Τὸ σύνταγμα θὰ παρελάσῃ πρὸ τοῦ περιβόλου τοῦ κήπου, ὑπὸ τὸ ἀνδρῶν. Καὶ ἰδοὺ ἡ Μπεττίνα καταλαμβάνεται ὑπὸ σφοδρᾶς ἐπιθυμίας νὰ δράμῃ καὶ νὰ ἰδῇ τὸν Ἰωάννην παρελαύνοντα. Ἐκεῖνος δὲ θὰ νοήσῃ βεβαίως βλέπων αὐτὴν ἐκεῖ τοιαύτην ὥραν, ὅτι ἔσπευσεν ἐκεῖ θέλουσα νὰ τύχῃ παρ' αὐτοῦ συγγνώμης διὰ τὴν χθεσινὴν τῆς σκληρότητα. Ναι, θὰ ὑπάγῃ. . . . Ἀλλ' ὑποσχέθη εἰς τὴν Σουζὴν ὅτι θὰ μείνῃ ἡσυχοῦς, τὸ νὰ κάμῃ δὲ ἐκεῖνο ὅπερ ἤδη μελετᾷ εἶνε τήρησις τῆς υποσχέσεως; Ἀλλὰ μετὰ τὴν ἐπάνοδόν τῆς θὰ διηγηθῇ τὰ πάντα εἰς τὴν Σουζὴν καὶ ἐκεῖνη βεβαίως θὰ τῇ συγχωρήσῃ.

Θὰ ὑπάγῃ! θὰ ὑπάγῃ! Ἀλλὰ μόνον πῶς νὰ ἐνδυσθῇ; Πρόχειρον φόρεμα ἐν μόνον ἔχει, τὸ τοῦ χοροῦ, τὸν ἐκ μουσελλίνης κοιτωνίτην τῆς, μικρὰς ἐμβάδας μὲ ὑψηλὰς πτέρνας καὶ σανδάλια τοῦ χοροῦ ἐξ ὑφάσματος μεταξίνου κυανοῦ. Νὰ ἐξυπνίσῃ τὴν θαλαμηπόλον κατ' οὐδένα λόγον ἐτόλμα. . . . ἔπειτα δὲ καὶ ἡ ὥρα ἐπείγει. . . . εἶνε πέντε παρὰ τέταρτον! καὶ τὸ σύνταγμα θὰ κινήσῃ κατὰ τὰς πέντε.

Ἀλλ' ὅμως ὅπως δήποτε νὰ πορευθῇ φοροῦσα τὸν ἐκ μουσελλίνης κοιτωνίτην καὶ τὰ μετὰξίνα σανδάλια. Ἐν τῷ προδόμῳ θὰ εὕρῃ τινὰ πῖλον, τὰ κρουπέζια δι' ὧν περιεφέρετο ἐν τῷ κήπῳ καὶ τὸν μέγαν ἀδιάβροχον μανδύαν ἐν φορεῖ δασκίς ἐν ὥρᾳ βροχῆς ὁδηγεῖ τὸ ὄχημα.

Ἀνοίγει λοιπὸν ἐλαφρὰ καὶ μετὰ πλείστης ὀσης προσοχῆς τὴν θύραν τοῦ θαλάμου· οἱ πάντες

ἐν τῷ πύργῳ κοιμῶνται. Διέρχεται ἀκροποδητὴ τοὺς διαδομούςς στήριζομένη ἐπὶ τῶν τοίχων καὶ καταβαίνει τὴν κλίμακα.

Ἀχ! καὶ νὰ ἦσαν ἐκεῖ κάτω εἰς τὴν θέσιν τῶν τὰ κρουπέζια τῆς! περὶ τούτου καὶ μόνου μεριμνᾷ· ἀλλ' ἰδοὺ εἶνε. Τὰ φορεῖ, φορεῖ καὶ τὸν μανδύαν ἐν ᾧ ἡ βροχὴ ἐξω γίνεται ῥαγδαϊότερα. Βλέπει ἐκεῖ που μέγα ἀλεξιβροχὸν ὕπερ συνήθως κρατεῖ ὁ θεράπων ὁ συνοδευὼν αὐτῇ ἐφ' ἀμάξης, τὸ ἀρπάζει καὶ ἐτοιμάζεται νὰ ἐξέλθῃ. . . . Ἀλλὰ παρατηρεῖ ὅτι ἡ θύρα τοῦ προδόμου εἶνε κλειστὴ διὰ χονδροῦ σιδηροῦ μοχλοῦ. Προσπαθεῖ νὰ τον ἀφαιρέσῃ, ἀλλ' ὁ σιδηροῦς μοχλὸς εἶνε κάλλιστα προσηρμοσμένος καὶ ἀντιτάσσεται, καὶ τὸ μέγα τοῦ προδόμου ὠρολόγιον σημαίνει βραδέως πέντε ὥρας. Ἐξεκίνησε!

Ἐξεκίνησε! καὶ θέλει νὰ τον ἰδῇ! Θέλει νὰ τον ἰδῇ! Ἡ θέλησις ἐξοργίζεται κατὰ τῶν κωλυμάτων, ἐντείνει ὅλας αὐτῆς τὰς δυνάμεις, καὶ ὁ μοχλὸς ὑποχωρεῖ. . . . Ἀλλ' ἡ χεὶρ τῆς βιαίως ἀποσυρθεῖσα ἐπὶ τοῦ σιδηροῦ μοχλοῦ ἔπαθεν ἀπόσυρμα μακρὸν ἐξ οὗ ἀνέβλυσε λεπτὴ γραμμὴ αἵματος. Ἡ Μπεττίνα περιέδωσε ταχέως τὴν χεῖρα διὰ τοῦ μαντηλίου, ἀναλαμβάνει τὸ μέγα ἀλεξιβροχὸν, περιστρέφει τὴν κλειδα, ἀνοίγει τὴν θύραν. Τέλος πάντων! ἐξῆλθε!

Ἀλλ' ὁ οὐρανὸς ἦτο φοβερός, ὁ ἀνεμὸς καὶ ἡ βροχὴ μαίνονται. Καὶ ἵνα φθάσῃ εἰς τὸ ἀνδρῶν τὸ βλέπον πρὸς τὴν ὁδὸν ἀπαιτοῦνται πέντε τοῦλάχιστον λεπτὰ τῆς ὥρας. Ἡ Μπεττίνα ὁρμᾷ πρὸς τὰ ἐμπρὸς μετὰ γενναιότητος, κύπτουσα τὴν κεφαλὴν καὶ ὑπὸ τὸ πελώριον ἀλεξιβροχόν τῆς μόλις ὑποφαινομένη. Ἀλλὰ μετὰ πεντήκοντα βήματα αἴφνης δεινὴ, σφοδρὰ, καταπληκτικὴ καταιγὶς ἐνσκήπτει κατὰ τῆς Μπεττίνας, εἰσδύει ἀκατάσχετος εἰς τὸν μανδύαν τῆς, τὴν παρασύρει, τὴν ἀνυψοῖ ὥστε σχεδὸν οἱ πόδες τῆς δὲν ἀπτονται τῆς γῆς, καὶ τέλος ἀναστρέφει βιαίως τὸ ἀλεξιβροχόν. Ἀλλὰ τοῦτο δὲν εἶνε τίποτε. Ἀλλοῦ ἔγκειται ἡ καταστροφή· ἡ Μπεττίνα ἔχασε τὸ κρουπέζιον τῆς. . . . Δὲν ἦσαν δὲ τὰ κρουπέζια ἐκεῖνα μέγα τι, ἦσαν ἐλαφρὰ καὶ μόνον πρὸς χρῆσιν ἐν ὥρᾳ εὐδίας.

Καὶ ἐν ᾧ ἀπελπίς παλαίει πρὸς τὴν τρικυμίαν καὶ τὸ μετὰξινον κυανοῦν σανδάλιον τῆς βυθίζεται εἰς τὴν καθυγρον ἄμμον, αἴφνης ὁ ἀνεμὸς τῇ φέρει μακρόθεν τὴν ἡχὴ σαλπίγγων. Εἶν' αἱ σάλπιγγες τοῦ συντάγματος ἐκκινήσαντος ἤδη! Ἡ Μπεττίνα ἀποφασίζει τι μέγα, ρίπτει κατὰ γῆς τὸ ἀλεξιβροχόν, κύπτει καὶ λαμβάνει τὸ κρουπέζιον, τὸ προσαρμύζει ὅπως δήποτε εἰς τὸν πόδα τῆς καὶ σπεύδει τρέχουσα καὶ κατακλυζομένη ὑπὸ τῆς βροχῆς.

Τέλος ἔφθασεν εἰς τὸ δάσος καὶ τὰ δένδρα τὴν προστατεύουσιν ὡπασθύν. Αἱ σιγήσασαι

σάλπιγγες ἀκούονται πάλιν, ἐγγύτερον. Ἡ δὲ Μπεττίνα νομίζει ὅτι ἀκούει καὶ τὸν κρότον τῶν τροχῶν. Καταβάλλει πάσας αὐτῆς τὰς δυνάμεις . . . βλέπει τὸ ἄνδρῶν . . . ἔφθασεν . . . ἐν καιρῷ ! Εἶκοσι μέτρα μακρὰν παρατηρεῖ τοὺς λευκοὺς ἵππους τῶν σαλπικτῶν καὶ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ βλέπει κυμαينوμένην ἀμυδρῶς πῶς ἐν τῇ ὁμίλῃ τὴν μακρὰν γραμμὴν τῶν τηλεβόλων καίτων ἀμαξίων. Σταθεῖσα δὲ ὑπὸ τινὰ τῶν γηραιῶν φιλυρῶν τῶν περισοιχιζουσῶν τὸ ἄνδρῶν, παρατηρεῖ καὶ ἀναμένει. Μεταξὺ τοῦ συγκεχυμένου ἐκείνου ὁμίλου τῶν ἱππέων εἶνε καὶ ἐκεῖνος. Θὰ δυνήθῃ ἀρά γε νὰ τον ἀναγνωρίσῃ ; Ἀλλὰ θὰ τὴν ἴδῃ καὶ ἐκεῖνος ; Θὰ τύχῃ τίποτε νὰ τον ἀναγκάσῃ νὰ στρέψῃ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ ἐδῶ ;

Ἡ Μπεττίνα εἰςῆλθει ὅτι εἶνε ὑπολογαχὸς τῆς δευτέρας πυροβολαρχίας τοῦ συντάγματός του. Εἰςῆλθει δὲ ὅτι ἡ πυροβολαρχία σύγκειται ἐκ τηλεβόλων ἑξ καὶ ἑξ ἀμαξίων. Εἶχε δὲ μάθῃ καὶ τοῦτο παρὰ τοῦ πατρὸς Κωνσταντίου. Πρέπει λοιπὸν νὰ διέλθῃ πρῶτον ἡ πρώτη πυροβολαρχία, τοῦτέστι νὰ μετρήσῃ ἑξ τηλεβόλα, ἑξ ἀμαξία, καὶ ἔπειτα θὰ ἔρχεται ἐκεῖνος . . .

Καὶ τῷ ὄντι, ἰδοὺ ἐκεῖνος περιτετυλιγμένος ἐν τῷ πλατεῖ μανδύα του, καὶ πρῶτος αὐτὸς τὴν βλέπει καὶ τὴν ἀναγνωρίζει. Διερχόμενος ὁ Ἰωάννης ἀνεμνήσθη ὅτι ἐπὶ τοῦ ἀνδρῶν ἐκείνου ἐσπέραν τινὰ περὶ λύχνων ἀφὰς συμπεριεπάτει μετ' αὐτῆς, ὕψωσε λοιπὸν τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἐκεῖ ἀκριβῶς ἔνθα ἐνεθυμεῖτο ὅ τι τὴν εἶδεν, ἐπανεῦρεν αὐτήν.

Τὴν προσαγορεύει ἀποκαλύπτων τὴν κεφαλὴν καὶ ἄσκεπῆς περιστρεφόμενος ἐπὶ τοῦ ἵππου καθ' ὅσον ὁ ἵππος βαδίζει καὶ ἀπομακρύνεται, καὶ ἐφ' ὅσον δύναται νὰ τὴν βλέπῃ, τὴν παρατηρεῖ. Βλέπων δ' αὐτὴν ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὅτι εἶπε τὴν ἐσπέραν τῆς χθὲς ἀπαρχόμενος τοῦ χοροῦ :

— Εἶνε ἡ τελευταία φορὰ !

Ἐκείνη δὲ καὶ τὰς δύο χεῖρας κινουσα τῷ ἀπέστελλε χαιρετισμούς, καὶ ἡ κίνησις αὕτῃ ἐπαναλαμβανομένη ἔφερε τὰς χεῖρας τοσοῦτον ἐγγὺς τῶν χειλέων τῆς, ὥστε ἂν τις ἔβλεπεν αὐτὴν θὰ ἠδύνατο νὰ νομίσῃ ὅτι . . .

— "Α ! ἔλεγε καθ' ἑαυτήν, ἂν καὶ μετὰ τοῦτο δὲν ἐνόησεν ὅτι τὸν ἀγαπῶ καὶ ἂν δέν με συγχωρήσῃ διὰ τὰ πλούτη μου ! . . .

[Ἐπταί συνέχεια].

Οἰδέποτε θὰ εἴπω εἰς νέον ἄνθρωπον : « Φυλάχθητι ἀπὸ τὰ πάθη », διότι εἶνε μωρὸν νὰ εἴπῃ τις εἰς τὴν θάλασσαν : « Φυλάχθητι ἀπὸ τὰς τρικυμίας ». Ἀλλὰ θὰ φωνάξω πρὸς αὐτόν : « Φύλαττε σεαυτὸν κατὰ τὴν ἐξέγερσιν τῶν παθῶν σου. »

ΤΟΜΟΣ ΙΣΤ'—1883.

ΠΑΛΑΙΑ ΚΑΙ ΝΕΑ.

Αἱ τῶν λαῶν συγγένειαι, κατὰ τὴν εὐρεῖαν σημασίαν τῆς λέξεως ταύτης, καταφαίνονται ὅχι μόνον ἐν τῇ γλώσσῃ, τοῖς μύθοις, τοῖς ἥθεσι καὶ τοῖς ἐθίμοις αὐτῶν τοῖς κοινοῖς, ἀλλὰ καὶ ἐν ταῖς προλήψεσι καὶ δεισιδαιμονίαις αὐτῶν, αἵτινες ἀποτελοῦσι μίαν, τὰ μάλιστα διακριτικὴν, φάσιν τοῦ ψυχολογικοῦ τῶν ἐθνῶν χαρακτῆρος.

1ον Ἡρακλῆς καὶ Ἱπποκένταυρος δὲν ὑπάρχουσι πλέον ἐν Ἑλλάδι· ἀλλὰ Διῖάνειραι, τουτέστι παρημελημένοι σύζυγοι, δεόμενοι ὑπερφυσικῶν θελκτηρίων, ὅπως ἀναθερμάνωσι τὴν ἀποχλιασθεῖσαν ἀγάπην τῶν ἀπίστων αὐτῶν ἀνδρῶν, δὲν θὰ λείψωσι ποτε ἐκ τῆς οἰκουμένης. Ἡ ὑπαρξὶς τοιούτων λοιπὸν ἐν τισιν ἐλληνικαῖς ἀποικίαις τῆς Θοράκης δὲν ἀποδεικνύει ἀκόμη τίποτε περὶ συγγενείας τῶν ἐκεῖ Γραικῶν πρὸς τοὺς ἀρχαίους.

Συγγένειαν ὅμως, νομίζομεν, προδίδει ἡ μεγάλη ὁμοιότης τῶν θελκτηρίων, δηλαδὴ τῶν μέσων, δι' ὧν αἱ πάλαι καὶ νῦν Ἑλληνίδες, ἐν ταῖς ἐρωτικαῖς αὐτῶν δυστυχίαις, προσπαθοῦν νὰ διορθώσωσι τὰ ἀδιόρθωτα πλέον.

Εἶνε γνωστὸν τίνι τρόπῳ ἐτιμώρησεν ὁ Ἡρακλῆς τὴν αὐθάδειαν τοῦ Κενταύρου ἐκείνου, ὅστις ἀναδεχθεὶς νὰ διαβιβάσῃ διὰ τοῦ παταμοῦ τὴν νεκρὰν τοῦ ἥρωος σύζυγον, ἐνόμισε προτιμότερον νὰ πληρωθῇ παρ' αὐτῆς ὡς ἐδόκει αὐτῷ μάλλον, παρὰ ὡς συνέφερεν ἡ ἥρεσκεν αὐτῇ καὶ τῷ συζύγῳ τῆς. Καθ' ἣν στιγμὴν ὁ ὑπερφιάλος οὗτος πορθημεὺς ἐξέπνεεν ὑπὸ τὴν πληγὴν τοῦ ἥρακλείου βέλους, συνεβούλευσε τὴν ἐντρομον ἔτι Διῖάνειραν νὰ χρησιμοποίησῃ τὸ αἷμά του, ὡς μέσον, ὅπως ἐπαναφέρῃ τὸν Ἡρακλέα εἰς τὰ συζυγικά του καθήκοντα, ἂν ποτε ἔλυστικώτερα κάλλη ἄλλης τινὸς θνητῆς ἤθελον ἀπειλήσει νὰ παραγκωνίσωσι τὰ ἑαυτῆς. Ἡ προληπτικὴ γυνὴ ἐξετέλεσε τὴν συμβουλὴν μετ' ἀπαρδειγματίστου εὐπιστίας καὶ ὡς γνωστὸν, ἠνάγκασε τὸν Ἡρακλέα νὰ παρακαθήσῃ μετὰ τῶν ἀθανάτων, πρὶν ἢ αὐτὸς ἐπιθυμήσῃ νὰ καταλίπῃ τὰς ἀπολαύσεις τῶν θνητῶν.

Ἡ ἀκατανόητος αὕτη εὐπιστία τῆς Διῖανειρας δὲν ἐξηγεῖται, νομίζομεν, ἄλλως πῶς, ἢ ἂν παραδεχθῶμεν, ὅτι ἐν τῇ παλαιότητι ἐκείνῃ ἐποχῇ τὸ αἷμα παραδόξων τινῶν πλασμάτων ἐπαμφοτερίζουσης φύσεως ἐπιστεύετο ὡς κατὰλληλον κολλητήριον τῶν διαρραγέντων συζυγικῶν δεσμῶν. Καὶ τοιαῦτα παραδόξα πλάσματα ἦσαν ἀναμφιβόλως οἱ Κένταυροι.

Σήμερον ὅτε, κρίμασιν οἷς οἶδε Κύριος, οἱ Ἱπποκένταυροι ἐξέλιπον, αἱ θυγατέρες τῶν ἀρχαίων Ἑλληνίδων ἀναγκάζονται ν' ἀρκεσθῶσι μὲ κατὰ τι μικρὸν μὲν, ἀλλὰ λίαν ἀνάλογον